

Nenad Mitrović

BELA NEVESTA

Bor, juli 2025.

I DEO

Marko je bio za volanom audi kabrioleta A4 koji je početkom godine dobio na poklon od roditelja. Nije bilo ni daška vetra pa je “novi” put od Bora prema Zaječaru utonuo u gustu maglu. To je na ovom putu česta pojava; stvarala bi se iznenada, i isto tako nestajala nakon sat vremena ili čitavog dana, to se nikad nije znalo. Bila je sredina maja. Ostalo četvoro putnika sedelo je šćućureno u svojim sedištima, u jaknama zakopčanim do grla. Prolazak kroz mlečnobelu zavesu ostavljalo je tragove vlage na njihovim licima.

“Rekla sam ti da je trebalo da uzmeš ćaletov džip.” izgovorila je Anja.

“Mislio sam da voliš moj kabri.”

Prevrnula je očima. “Kabriolet je ok, ali večeras ćemo se u njemu zalediti dok ne stignemo do Zaječara”, odgovorila mu je. “Dođavola, čak bi i moja stara folcika bila bolje poslužila od ovih otvorenih kolica.”

Na zadnjoj klupi bilo je smešteno preostalo troje: Maretov ortak Luka, njegova devojka Irina - dve godine mlađa cupi iz Ekonomske, i šaljivdžija Stefa koji je kod sebe uvek imao neku vutru. Oćutali su na ove reći što je Maretu govorilo da se slažu sa Anjinom konstatacijom. To ga je povredilo.

Pustio je muziku preko ugrađenog ozvućenja. Zaćuli su se prvi taktovi pesme “Ma dođi leto!” od Lutona i Šćepe, ali melodija je zvućalo prazno, i brzo se gubila u oblaku beline kroz koji su jezdili. To večer imali su plan da odu na svirku u zajećarski Omladinski centar. Nastupalo je nekoliko poznatih DJ-eva iz Beograda.

Vanila zabava za klince, pomislio je. Prava zabava će početi kada se vrate i kada ostavi Anju, a on, Stefa i Luka odu negde da završe koks. Ili možda samo on i Stefa. Bacio je pogled u retrovizor. Uzvratile su mu Lukine prazne oči. Luka je u poslednje vreme bio konstantno dekontiran što je kvarilo vajb.

Slegnuo je ramenima i skinuo desnu ruku s volana kako bi je obgrlio. "Ma samo opušteno. Zaječar, svirka, pun mesec. Zar to nije jebeno romantično? Pred nama je luda noć. Plus, gledaj ovo—" Sklonio je i levu ruku sa upravljača i pojačao gas. "Sloboda! Ihaaaaa!"

"Baš si kreten. Biće dobro ako ne dobijemo upalu pluća" komentarisala je bez mnogo žara, kao da je to replika koja se od nje očekivala. Sklonila mu je ruku, dok joj je vetar kovitlao šiške. "Od ove vlage šminka mi je upropašćena."

Put je bio avetinjski pust; još uvek nisu naišli ni na jedan auto iz suprotnog smera. Ubrzavanje auta po središnjoj traci trajalo je još kojih pet sekundi, a onda je levi zadnji točak pregazio jednu od preostalih položenih barikada; vozilo je promenilo smer. Mare je dohvatio volan i cimnuo ga. Zaševrdali su snažno levo-desno.

Irina je pomislila da će ispasti. Grozničavo se uhvatila za Luku. "Hoćeš li ga zamoliti da uspori? Bojim se", izgovorila je tiho.

"Ne sekiraj se lutko. Mare je odličan vozač. Zar ne, druže?" pljesnuo je ovog po ramenu na šta je vozilo ponovo ubrzalo. To je ispratio smeh mladića. "Ja sam pored tebe, nemaš čega da se plašiš. Nego, je l' si uzela?", prošaputao je.

Ova je tupo klimnula glavom i pokazala mu smotuljak novčanica. Uzeo ih je.

"Super si." Poljubio ju je u obraz. "Samo se čvrsto drži za mene. Ok?" stavio je ruku na njenu butinu. Okrenula je glavu u drugu stranu. Luka je njeno ćutanje shvatio kao podsticaj da dodatno istražuje. Ruka je krenula niže, između njenih nogu.

“Nemoj. Još uvek mi je loše od toga.”

“Pa nije te valjda pipao tamo dole?!”, zašištao je. “Dogovor je bio...”

“Naravno da nije. Na šta ti ja ličim?”

“Izvini jebote. Ako ti je problem, mogla si da kažeš ne.”

Pogledala ga je besno. Nije uspela da mu odgovori (što bi, po svoj prilici, dovelo do svađe) jer ju je Stefa preuhitrio.

"Pogledajte - oblaci se razilaze. Uskoro će i ova magla nestati. Još bitnije od toga, večeras je pun mesec!"

"Sranje", promrmljala je Anja. "Sad će krenuti sa nekom njegovom morbidnom pričom. Mare, kaži mu da niko ne želi da sluša te gluposti."

“Ali ja želim. A kladim se da to žele Luka i Ika. Zar ne društvo?”, odgovorio je.

"Bela nevesta" rekao je Stefan naglašavajući svaki slog. "Jeste li čuli priču o njoj? Ukleti putevi... ukleti ljudi... sjebani životi."

“Priča! Priča!”, vikali su Mare i Luka i cerekali se kao ludaci.

Stefa je počeo da priča.

“Pre dvadeset godina u Nikoličevu je živela devojkica po imenu Marija. Imala je sedamnaest godina, baš kao i mi sada. Upoznala je dečka iz susednog sela, opakog, starijeg tipa koji je vozio motor. Viđali su se već neko vreme kada je njena familija saznala za to. Problem je bio u tome što je taj lik bio totalni sajko. Svi su znali za njega, čak i policija. Navodno, već je dva puta ležao u ćorci zbog nekih ozbiljnih sranja. Zabranili su tu vezu. Bili su ozbiljni u vezi toga, ono - zatvaranja u kuću, batine, pretnje da će je razbaštiniti ako je samo još jednom vide sa tim manijakom. E sad, nisu znali da je cupi već zatrudnela. Kada je stomak već počeo da se primećuje, poludeli su. Bili su podjednako delulu kao i taj njen jebač. Znao šta su uradili? Odveli su je kod privatnog hirurga da joj uradi abortus, a petorica muških članova te sjebane

familije pronašlo je jedne noći tipa sa motorom i ubili su Boga u njemu. Dva meseca se oporavljao u borskoj bolnici.”

Pustio je da se te reči slegnu.

“To im je bila velika greška, ono kao džinovska. Tip je bio strpljiv i nije odustajao od svoje ribe. Pustio je par meseci da se spusti prašina, a onda je došao po nju u toku noći. Prvo je zaklao psa kako ga ne bi odao lajanjem. To mu je ona rekla da uradi. Devojka je inače bila krejzi isto koliko i on, jesam vam to rekao? Nisam? E pa jeste. Sve je to ona smislila. Dohvatili su sekire iz šupe. Zajedno su ubili sve u njenoj kući. Bio je to jebeni masakr čoveče, ono kao ludilo, krv i delovi tela na sve strane. Krenuli su pred zoru na njegovom motoru u Zaječar. Planirali su tog istog jutra da kupe venčanicu. Ali tu se umešala kurva sudbina. Kako su izašli na put - ovaj isti put kojim se mi sad krećemo - naišla je cisterna sa gorivom na svom putu za RTB Bor. Stvorila se niotkuda. Vozač kamiona je žurio da stigne na odredište. Motor je udario direktno o cisternu. Znaete šta se onda desilo? Jedno veliko BUUM! Eksplozija čoveče, tako jaka da se zatresla zemlja. Lomača je bila visoka pedeset metara. Marija i njen dečko poginuli su na licu mesta. Od tog dana se devojka pojavljuje na putu kao utvara, u noći punog meseca, tražeći muškarca za kojeg je htela da se uda.”

Nastala je sekunda apsolutne tišine. Počeli su da se kikoću, prvo Anja i Mare, pa se to prelilo pozadi; Luka se sve žešće smejaao, a Stefino lice ostajalo je kameno, poput statue, što ih je još više teralo na smeh. Irina je prešla iz kikotanja i cičanje, u svi su kao opčinjeni gledali u Stefu čiji se izraz lica širio i postajao sve gluplji i smešniji. Na kraju se čitava stvar otrgla kontroli, sve dok se putem nije zaorio neobuzdani smeh isprekidan podvriskivanjima.

“Jebote, od ovog može da se rikne!”, prošištao je Luka što je samo produžilo vrištanje.

Pogledali su ga. Stefa je bio namršten. Prekrstio je ruke preko grudi.

“Čekaj, ti misliš da je to istina?” rekla je Anja. "To su obične gluposti kojima se plaše mala deca. Dobro si nafilovao priču, to ću ti priznati. Ali... ne očekuješ valjda da poverujemo kako je to stvarno?”

"Ma ne, ne verujem *ja* u to, ali ima onih koji veruju," odgovorio je Stefa, i dalje pomalo uvređeno. "I zato ćemo večeras malo da se poigramo."

“Šta sad to znači? Znae da svirka počinje za pola sata? Bolje vam je da ne skrećemo sa puta.”

"Stani ovde!" rekao je Stefa iznenada, baš kad su prošli pored znaka za Nikolićevo. “To je pravo mesto.” Pokazao je na proširenje pored šumice. Put je pravio blagu krivinu, a gusta magla je u novim talasima počela da se spušta niz obronke, pokrivajući asfalt.

"Šta sad?", upitao je Luka.

“Kaži mi da ti ne znaš ništa o ovome”, Anja se okrenula.

“Kunem ti se. To su ova dvojica. Prokleti ludaci.”

Mare se smejujio kao da je čuo najbolji vic na svetu. "Vreme je za malu predstavu", rekao je, naglo zakočio i izašao iz auta. Stefa je iskočio sa svoje strane.

“Dajte ljudi, koji vam je đavo? Mare, ako me ne odvezeš na svirku, ono kao odma, jebaću ti kevu!” Anjine pretnje, međutim, nisu imale nikakvog efekta.

“Šta se dešava?”, upitala je Irina. Imala je sneni izraz lica, kao da se tek razbuđuje.

Anja je krenula za dvojicom sprdala kako bi ispratila šta to rade. Na kraju, iz auta su nevoljno izašli i Luka i Irina.

Mare je otvorio prtljažnik i izvukao složeni svežanj plastičnih letvica, balona, crnu torbu i staru masku.

"Kad si to stavio unutra?" upitala je Anja sumnjičavo. Mare se samo lukavo smeškao.

“Šta je uopšte to?”, pitala je Irina.

“Samo nešto što smo videli na *TikToku*,” odgovorio je Stefa, pomažući Maretu da iznese sve delove. “Likovi su napravili vešticu na metli. Ali ovo naše... ovo će biti prava stvar.”

Sastavljali su lutku uvežbanim pokretima – donji deo činile su dve letvice spojene u obliku nogu, a gornji baloni formirali su trup. Na vrh su stavili imitaciju glave – masku blede devojke sa praznim očima i tragovima krvi oko usta. Preko svega su prebacili stari, pocepani čaršav.

“Pa i nije nešto uverljivo,” prokomentarisala je Anja.

“Biće. Samo gledaj,” promrmljao je Mare i uključio dron koji je već bio pričvršćen ispod lutke. Uz zvuke tihog, postojanog zujanja, konstrukcija se uzdigla, lebdeći metar iznad puta. Figura je pomalo leljala usled vazдушnih strujanja, što je samo pojačalo utisak natprirodnog.

“To!”, povikao je Stefa. “Šta kažete sada neverne Tome?”

“Jeziva je... ja... ne želim više da je gledam”. Irina se stresla i približila uz Luku. “Vratimo se u kola.”

“I šta sada?” Luka je ignorisao svoju devojku. Bio je opčinjen konstrukcijom. To lice ga je podsećalo na nešto iz košmara koje je imao u poslednje vreme. Za razliku od Marka i njegovog buržoaskog društva, Luka je poticao iz obične radničke porodice. Jedino u čemu je bio dobar jeste basket. Igrao je za prvi tim OKK Bor. Treneri iz BG-a primetili su njegov talenat. Postojale su priče kako će preći u Partizan. To je bila šansa koju je Luka čekao čitavog života.

Partizan. Ime i ugled. Slava. Kinta.

Od pre par meseci, međutim, počeo je da oseća bolove u levom ramenu. Magnetna rezonanca otkrila je oštećenje mišića i hrskavice. Doktori su mu rekli da je operacija jedini način na koji tako nešto može da se sredi. Za takvu vrstu zahvata, pak, potrebna je lova. Ona lova koju Luka i njegovi matorci

nisu imali. Zato je nastavio da igra i da trpi bolove. Svojski se zalagao ali je njegov učinak opadao. Još gore od toga, povreda je bila sve ozbiljnija.

To nije mogao nikome da kaže. Počeo je loše da spava. U tim košmarima, pohodila bi ga žena bez lica...

“Sada ćemo se malo zezati”, prenuo ga je taj glas. “Pustićemo je da lebdi u magli, tik iznad puta. Kladim se da će sutra u Boru i Zaječaru ponovna pojava Bele neveste biti glavna tema razgovora!” Stefan je vrcao od uzbuđenja.

"Momci, je l' ste vi to dobro promislili? Šta ako neko sleti s puta? Šta ako izazovete nesreću?"

"Sama si rekla da ne izgleda preterano uverljivo", odgovorio je Stefan. "Ukapiraće da je šala. Na kraju ćemo se svi zajedno smeјati." Stefan je dohvatio komande i proverio stabilnost drona na ekranu.

Mare je snimao telefonom. "Sad samo čekamo nekog da naiđe. Neko ko ne sanja kakav ga užas čeka na Nikoličevskom putu... i imamo viralan klip."

Prvo su čuli zvuk motora. A onda su se pojavila svetla, isprva kao dve tačkice, da bi postajala sve veća i veća kako su se približavali skretanju za Nikoličevo.

"To je to," rekao je Mare, sa osmehom. "Brzo, sakrijte se!" Potrčali su u šiblje pored puta, gurajući se i smeštajući između drveća. Vetar je nosio sitne grančice, i jedan od balona je zadrhtao na vetru. Dron je lebdeo tiho, potpuno nepomično, a maska je gledala pravo u nadolazeća svetla.

“Luka... imam loš predosećaj”, prošaputala je Irina.

Samo joj je namignuo. “Opušteno. Ovo je obična šala. Šta može loše da se desi?” U sebi je, međutim, progutao knedlu.

Auto je bio brz, svetla jaka. Približavao se njihovom položaju... i Beloj nevesti.

"Ljudi, možda ovo ipak nije pametna ideja" promrmljao je Luka, zadrhtavši.

"Koj je pa tebi kurac sad?", rekao je Mare osiono. "Nemoj da si plačipička kô ova tvoja."

"Puši ga bre majmune! Nisam ti ja Anja da se na meni izdrkavaš!"

"Alo kreteni, zar ste zaboravili da ste ortaci? Ne verujem kako se ponašate, kao nezreli klinci." Na njihovim licima videla je nešto što nije shvatala odakle potiče. Bes. A ispod toga, loše prikriveni strah. Prišla je do Irine i zagrlila je. "Pusti idiote. I da se zna, ni meni se ne sviđa ovo..."

"Kevo, prestani da smaraš", dobacio je Stefa na šta je iz Mareta izbio nervozni kikut.

Auto je bio na sto metara razdaljine. 'Bela nevesta' se klatila u vazduhu, na metar visine od središnje žute linije.

"Sad će da zakoči... sad!" viknuo je Stefan. Ali umesto škripanja guma začuo se jak udarac, grebanje metala i lomljenje stakla. Bio je to, bez ikakve greške, zvuk prevrtanja automobila.

Zavladala je potpuna tišina.

II DEO

Ford Mustang gutao je kilometar za kilometrom, ali Goran nije imao osećaj da se pomera. Sve je bilo mutno – drveće, znaci, svetla u retrovizoru. Kao da se vozio kroz san koji nikako da se završi.

Ne, ne san, nego košmar.

“Hajde, ti jebena krtijo, brže.” Dao je gas, ali nije bilo većeg učinka. Nije znao zašto je uopšte kupio taj krš od auta, osim ako nije želeo da udovolji dečaku u sebi koji je gledao previše američkih akcionih filmova sa jurnjavom kolima. Mustang je možda nekada davno bio dobar auto, ali su ga godine pregazile. Pod je bio truo, kočnice su slabo radile, palio je tek iz petog-šestog puta, a gutao je gorivo kao ruski tenk. Sada za njega ne bi mogao da dobije ni petsto evrića. Obzirom da neće proći tehnički, Goran je odlučio da ga vozi do isteka registracije i onda prosto baci na otpad. Štaviše, kako se taj rok bližio, možda je ovo bila njegova poslednja vožnja u prestarelom konjiću.

Ono košmarno u njegovoj glavi bilo je povezano sa razlogom putovanja, zapravo sa onim od čega je bežao.

Od koga. Ona je osoba, sa osećanjima. Priznaj joj barem toliko, pomislio je samoprekorno.

Njegova verenica Marina. Njihova svadba bila je zakazana za naredni mesec. Goran je pre nedelju dana počeo da dobija napade panike. To je bilo praćeno glavoboljom zbog koje nije spavao danima. Lekar mu je prepisao lekove protiv migrene od kojih je preko dana bio bunovan. Od kombinacije

nespavanja i dejstva lekova izgledao je kao podgrejani leš. Nijedan lekar, međutim, nije mogao da izleči njegovu boljku. Prestao je da je voli i to ga je izjedalo. Nije umeo to da joj kaže, i... stvari su se prosto otrgle kontroli.

Desna ruka mu je bila znojava, iako je u kolima bilo hladno. Dlan mu je drhtao dok je prebiraio po komandama, nesvesno tražeći stanicu na radiju koja će prekinuti tišinu. Nijedna pesma nije odgovarala raspoloženju.

Na suvozačevom sedištu bila je plastična kutija sa ultrazvučnim snimkom. Ispod nje – papiri, izvodi iz bolnice, zgužvani računi. Sve to zajedno delovalo je kao dokumentacija njegovog neuspeha.

„Šta sad?“ šapnuo je sebi. „Šta, jebote, sad?“ Plan je bio da se skloni iz Niša u selo Zlot u okolini Bora iz kojeg je poticao, i gde je još uvek imao dedinu oronulu kuću, ali sada je shvatao uzaludnost svog čina. Njen ćale i braća će ga naći, pa makar otišao i na kraj sveta.

Nametljivi kučkini sinovi, pomislio je. Marina je bila njihova miljenica. Od prvog dana kada ga je predstavila svojoj porodici, prihvatili su ga kao najrođenijeg. Pozajmljivali su mu novac, sređivali auto. Marinin ćale, *ćika Ranko*, je čak imao toliko drskosti da ga preporuči direktoru jedne komercijalne firme iz Vladičinog Hana. Već sutradan su ga pozvali na razgovor za posao. Odbio je ponudu pod izgovorom da se ne snalazi baš najbolje sa papirima i kompjuterom. Očekivano, *ćika Ranko* je bio razočaran.

Pizda me je pogledala u oči i rekla: Sine, ja stavljam svoj obraz na kocku, a ti mi tako vraćaš. Sledeći posao koji ti budem našao nećeš odbiti, je l' tako?, prisetio se Goran. *Čak me je šljepnuo po obrazu, onako govnyarski. Taj matori kurac!* U svom umu vodio je prepirku sa njim, izgovarao sve one psovke koje se nije usudio da mu saspe u lice.

I njena jebena braća, nabildovani bilmezi koji su hteli da ga vode u birtije i na tekme Radničkog. Zvao ih je kurton br.1 i kutron br.2 (nikada ispred njih,

ali često ispred Marine, što ju je istovremeno ljutilo i zasmejavalo). *Gospode Bože, pa ko se još loži na domaći fudbal?! Svako normalan pobegao bi od tih ludaka*, ubeđivao je sam sebe.

Problem je bio u tome što je pre samo dva sata gledao Marinu kako drhti i izgovara ono čega se plašio da će čuti – da je trudna. Da želi da zadrži bebu. Da je već zakasnila kod ginekologa. Da ga voli. Da ne zna šta će bez njega.

To ga je izbezumilo. Ustao je, pogledao kroz prozor, zatim kroz nju, i otišao. Bez reči.

Goran nije bio tek neka budala. Znao je da to što čini kvarno. Nije želeo da bude *ta* vrsta čoveka. Ali otišao je i više se neće vraćati.

Put ka Boru ga je umarao, činilo se da traje satima i da nikada neće prestati.

I ta jebena magla. Koj kurac?! Bila je gušća nego ikada ranije. Duga svetla nisu uspevala da probiju dalje od desetak metara.

Prava je sreća što dobro poznajem put i što nema puno saobraćaja, pomislio je. Zapravo, nije bilo nikakvog saobraćaja. Još od Zaječara nije pretekao niti naišao ni na jedno vozilo. Zapitao se nije li put zatvoren, a da on o tome nije obavešten. Nikoličevski put bio je poslednjih dana poprište protesta, i blokada usmerenih protiv uprave grada Bora i kineske firme *Ziđin Majning*. Blokaderi su tvrdili da je put nebezbedan za saobraćaj usled loše regulacije i teškog teretnog saobraćaja koji je nastao radom novog rudnika bakra. Svoje tvrdnje potkrepljivali su statistikom o nesrećama i brojnim izveštajima o povredama i smrtnim slučajevima. Relativno prav put, sa blagim krivinama i malim usponom, dosta je skraćivao vreme potrebno da se stigne iz jednog komšijskog grada u drugi. Kao takav, ‘podsticao’ je vozače da voze brzo i da ne poštuju ograničenja brzine. Uznemireni građani navodili su da ni policija ni gradska uprava ne rade svoj posao kako treba, i da regulacija raskrsnica puteva koji vode prema rudničkim postrojenjima nije

odgovarajuća. Samo prošle godine bilo je desetak smrtnih slučajeva. Goran je sve te informacije saznao sa informativnih portala koje je pratio - Istmedije i Borozo.

Ipak... nije mogao da se seti nikakve table ili znaka o zatvaranju puta.

Možda je ipak bolje da smanjim brzinu i ne postanem jedan od podataka u smrtnoj statistici, pomislio je. Ipak, nije poslušao sopstveni savet već je dao gas. *Što pre stignem do Zlota, tim pre će ovaj košmar prestati*. U glavi mu je zujalo, ne od uobičajenih razloga - pića ili droge - već od krivice koja mu je kucala iza slepoočnica.

Tada mu je zazvonio mobilni! Od tog neočekivanog, reskog zvuka, umalo nije sleteo u jarak. Ugledao je identifikaciju. "Marina" Jedanaest propuštenih poziva.

Jebeno sranje! Zaboravio sam da ga ponovo isključim, prisetio se. Prolazeći kroz Zaječar uključio ga je na tren da pročita vesti i pogleda fejs, ali je posle toga očigledno zaboravio da ga vrati u 'avionski režim' koji je u poslednje vreme bio njegov *default* mod.

Dohvatio ga je. Njeno ime je i dalje treperilo na ekranu.

Prekini vezu. Samo jebeno prekini!

Disao je duboko. Neće se sad javiti, ne. Ne ume da govori kad je rastrojen. A sada je bio i više od toga - bio je razoren. Odbio je poziv i isključio ga. Nije želeo više da drži i gleda to prezrivo parče plastike. Bacio ga je na suvozačko sedište. Predmet je odskočio i pao na patosnicu.

Goranov puls se smirivao. A onda je telefon ponovo zazvonio!

Kako je to jebeno moguće?!

Zvonio je i zvonio, nabijajući mu tenziju. Mahinalno je pritiskao gas. Zvuk je konačno utihnuo a onda se začulo jedno: *bip*.

Poruka.

Marina mu nikad nije slala poruke. Pogledao je niz drum. Magla je i dalje držala čitav okoliš u svoj zagušujući stisak. Nije mogao da odoli. Vrhovima prstiju držao je volan, sagnuo se, i na jedvite jade dohvatio mobilni. Podigao je pogled na vreme da vrati auto u svoju traku. Izgledalo je da čak ni za tim nema potrebe; put je delovao mrtvo.

Progutao je knedlu i kliknuo na ekran.

„Gorane, samo da znaš - gotovo je. Ako nas ne želiš, ne moraš. Ali ja više ne mogu da živim tako.”

„Ne, ne, ne, jebote...” stisnuo je telefon i grozničavo pritiskao broj. Ruke su mu se tresle. Stvar je bila u tome što je Marina i ranije imala ‘sucidne epizode’. Goran je znao za dve prilike kada je pokušala da se ubije (iako je opravdano sumnjao da ih je bilo više), a sve zbog svojih detinjastih nesigurnosti i strahova. Istini za volju, jedini razlog bio je njen otac, Ranko, koji je svojim merama kontrole u potpunosti uništio ćerkin karakter.

Telefon mu je ispao iz ruku. Opsovao je. Pustio je volan i sagnuo se. Kada je podigao pogled, već je bilo kasno. Neko stvorenje bledog lica i zamršene kose bilo je na samo tridesetak metara udaljenosti! Devojka, toliko je mogao da prepozna. Pogledala je pravo u njega, tako da se zaledio. Taj pogled prodirao je duboko u njegovu dušu. Cimnuo je volan i naglo zakočio...

III DEO

Niko nije progovarao prvih tridesetak sekundi. Stajali su u šumi, zaleđeni, zureći niz padinu. Bilo je nečeg neprirodnog u tišini koja je nastupila posle udarca. Kao da je čitav svet zaustavio dah.

"Au, jebote, to je bilo gadno prevrtanje" progovorio je Mare.

"Ma ne seri, stvarno?" odgovorio je Luka, pokušavajući da zvuči smireno, ali mu je glas zadrhtao.

"Moramo da proverimo šta se desilo" rekla je Anja iskoračivši iz šiblja. "Šta ako je neko ozbiljno povređen?"

"Čekaj. Ako osobe iz vozila shvate da su bili žrtva jebene šale, prijaviće nas policiji" rekao je Luka. "Uvaliće nas u ozbiljna sranja."

"Jesi ti normalan?!" viknula je Anja, okrećući se prema njemu. Do tog trenutka verovala je da je Luka normalniji, te da će u njemu i Irini imati saveznike. "To nije više šala! Možda je neko poginuo! Irina, je l' čuješ šta priča tvoj dečko?"

"Hej, ne mešaj nju u—"

"Nije moj dečko izazvao udes, već tvoj", odgovorila je ova tiho, ali dovoljno jako da je svi čuju. U Irininoj glavi vladao je haos. Nije želela da njen otac sazna gde je bila, šta je radila i odakle joj novac za izlazak. Ako neko iz slupanog auta pozove policiju...

Stefan je gledao ka lutki koja je još uvek lebdela nad putem. Svetleći čaršav koji ju je prekrivao vijorio se na vetru koji je iznenada počeo da duva. "Hajde Mare, moramo da sklonimo dron," rekao je. "Pre nego što neko naiđe."

"Ma da, to je sad najvažnije!" odbrusila mu je Anja. "Da ti ne neko ne uzme dron, a čovek sleteo niz jebenu padinu! Idem tamo", krenula je odlučno ka mestu gde se čuo udarac. Šiblje joj cepalo čarape i suknju, ali nije posustajala.

"Čekaj Anja! Jebeno sranje! Gledaj šta si sad uradio!", povikao je i pogledao Stefu besno. Potrčao je za devojkom.

"Ja?! Šta sam *ja* uradio? Znači tako, sad ćeš svu krivicu da prebaciš na mene? Retardinjосу jebeni!", vikao je Stefan.

Luka i Irina su se pogledali nespokojno, i krenuli za njima. Probijali su se kroz granje i lišće, klizali niz vlažnu padinu. Delili su taj utisak kao da, na trenutak, neki delovi izmaglice postaju tamniji - ponekad samo mrljiica, ponekad veliko tamno mesto, kao modrica. A onda ponovo blede u sivilo. Nakon stotinjak metara ugledali su auto. Bio je to neki stari krš, kao iz američkih filmova osamdesetih. Ležao je izvrnut između dva oguljena drveta. Hauba mu je bila zgnječena, a sva stakla polomljena.

"Gledaj, vozačka vrata su otvorena."

"Hej, da li ste dobro?", povikala je Anja. "Vi u autu... čujete li me?" Nije mogla ni da pretpostavi koliko je ljudi bilo u njemu u trenutku udesa. *Samo da nije bilo male dece. I da nisu teško povređeni*, pomislila je. Njeni deda i baba od majke poginuli su u saobraćajnom udesu kada je imala četiri godine. To joj je ostavilo gadne traume.

"Alo! Je l' ste dobro?", vikao je Mare. Prestigao je Anju koja je oklevala, i prvi prišao do auta. Smrdelo je na prosipani benzin. Povukao je izvaljena vrata. Bilo je krvi na volanu, ali ni traga od vozača ili eventualnih putnika. Instinktivno je shvatio da je u autu bila samo jedna osoba. Vozač. *Ali gde je, dođavola, sada?* "Nema ni žive duše", izustio je.

“Ne govori tako!” Anja je gubila živce.

"Možda je otišao po pomoć?", upitao je Luka, pristizujući njihovim tragovima. "Možda je izašao na put i krenuo njime nazad?"

“To nema smisla”, pobunio se Mare.

“Zapravo, ima. Taj čovek ili žena... ko god da je vozio, sigurno je u šoku. Krenuo je po pomoć. Moramo da ga nađemo.” Onda je krenula dublje u žbunje i zavikala: “Heeej! Vi iz auta! Vratite se. Hoćemo da vam pomognemo!”

“Šta ona to radi?”, upitala je Irina uznemireno. U toj fazi, samo je želela da se veče završi i da se vrati kući. Leći će u krevet i zaboraviti sve što se desilo. Sve što ju je naterao da učini. Luka je bio njen prvi dečko. Bio je visok i zgodan, imao je gustu crnu kosu i osećajne oči. Mnoge devojke iz njene škole ložile su se na njega. Nije joj smetalo što nema puno kinte. Ni njeni nisu bili lovatori, već obični nastavnici u školi. Njemu je, međutim, to počelo da pravi problem. Svi ostali lilovi sa kojima se družio - poput Mareta, Marka Jankucića, sina borskog privrednika Stanoja Jankucića - razbacivali su se kešom. Osećala je ljubomoru u njemu, potisnuti prezir i bes. Zato je pristala da mu pomogne. Uradila je to zbog njih. *Samo jednom*, tako je rekao. Da imaju za ovaj poseban izlazak. Pokazao se kao zaista ‘poseban’ ali ne onako kako se Irina nadala.

Luka je pogledao ka šumi. "A šta ako nije otišao zato što je ošamućen od udesa, već zato što se od nečega uplašio?"

“O čemu jebeno pričaš?!” Mare više nije znao šta da radi. Dobio je neizdrživu želju da se vrati do kabrija i odfurnja odatle. Sa njima ili bez njih. Njegova veza sa Anjom je očigledno pukla iako nijedno od njih dvoje to nije reklo naglas. Šta ga je onda i dalje držalo na tom mestu? Da li je zaista želeo da pronađu izgubljenog vozača? I kada to učine... šta će mu reći? *Hej, izvinite*

gospodine. Bila je to samo šala. Nema ljutiš? To smo znate videli na TikToku pa smo mislili da se, he he, malo posprdamo.

Ne, tako neće moći.

Luka nije odmah odgovorio. Progutao je knedlu gledajući ka ivici jarka u kojem su se nalazili. “Znam da ovo ne želite da čujete, naročito ne sada ali... kad sam bacio poslednji pogled na ono što je lebdelo iznad puta... to više nije bila lutka.”

“Šta? Koj kurac Luka?” Mare je prišao i gurnuo ga snažno. “Prekini da pričaš takva sranja. Idem po Anju a onda palimo odavde. Za vas dvoje više nema mesta. Pozovite jebeni taksi, jebe mi se. Anja! Čekaj...”

“Zašto si to rekao? Plašiš me Luka. Hajdemo nazad”, prošištalala je Irina. “Vratimo se na put. Hoću kući.”

“Ne. Gore je nešto. Nešto što nas posmatra.” Stegnuo joj je ruku. “Ako hoćeš da stigneš kući... kreni za mnom.”

Tada su čuli vrisak.

IV DEO

Svet se okrenuo oko njega nekoliko puta; osetio je parališući bol u ruci, a onda se sve zamračilo. Kada se osvestio trebalo mu je par desetina sekundi da shvati da leži naopačke. Bol se vratio, žežući, pulsirajući. U ustima je imao ukus gvožđa. Teško je dolazio do vazduha i nešto oko njega je šištalo i prskalo. Trebalo mu je desetak sekundi da shvati da je to njegov slomljeni nos. *Udario sam glavom o volan*, formirala se ta misao.

Otkopčao je pojas i ispao vani.

“Aaah!!” Glavni izvor bola bio je koncentrisan u njegovoj ruci. Zglob desne šake bio je smrskan. Krhotine kostiju zarivale su se u meso pa su čitava podlaktica i šaka počeli da se nadimaju i plave.

Uspravio se na noge a onda pao na kolena. Tlo pod njim se ljuljalo. Krv koja je curila iz rane na čelu prekrila mu je levo oko te je otežano doživljao svet oko sebe.

Mokra zemlja i šiblje. Blato. I ta sveprisutna magla.

Šta se do kurca desilo?!

A onda mu se vratilo. Od prisećanja na belu utvaru zaječao je i zdravom rukom dohvatio čelo.

Šta je to, dođavola, bilo? Devojka?

Ne, to nije imalo smisla. Zašto bi iko hodao sredinom puta po mraku i magli? To je zagantovano samoubistvo. Pa opet... možda je to bila devojčina namera? Da se ubije?

Nije je udario, u to je bio siguran. Uspeo je da skrene na vreme, i surva se u jarak. To bi onda značilo da je devojka još uvek gore! Okretao se oko sebe pokušavajući da se orijentiše i ugleda ivicu puta. Nije uspevao.

“Pomoć! Potrebna mi je pomoć! Ima li nekog gore? Hej ti!”, vikao je ali niko nije odgovarao. Nije znao šta da radi. Zaplakao je od muke i bolova. Onda se setio da potraži telefon. *Samo kada bih uspeo da pozovem nekoga, hitnu pomoć ili policiju...* Našao ga je slomljenog u blatu. Pokušavao je da ga uključi ali bezuspešno. Sa zacrnjenog ekrana buljio je njegov izubijani odraz. Sam sebi ličio je na zombija koji samo što je ustao iz groba. Strpao ga je u džep i krenuo na više, šepajući i zastajkujući.

Tada je začuo tiho kikotanje. Dopiralo je negde iz magle, pravo ispred njega. “Hej, ima li koga? Pomozite mi, povređen sam!” Napregnuo je uši. Glasovi su zastali, a onda se kikotanje vratilo iz sasvim drugog smera.

Šta se ovde dešava?! Osećao je kako trne. Bila je to verovatna posledica ubrzanog gubljenja krvi. Hladan vazduh mu je isisavao i poslednje rezerve telesne toplote.

Onda – šapat. Kao da neko doziva njegovo ime.

„Gorane...”

Ne, ne, ne, to nije stvarno. Samo mi se priviđa. I pored toga zašepao je u suprotnu stranu od tog glasa. Glas je bio previše jasan, previše blizu. Nežan, ženski.

Zaduvao je vetar i razgrnuo zavese magle. Svet oko njega se proširio. Začuo je gnjecave korake. Okrenuo se s naporom. Tada ju je video ponovo. Stajala pored puta, iznad mesta gde je sleteo.

Ona.

Ista mrtvački bleđa devojka koju je video kroz šoferšajbnu trenutak pre nego što se slupao. Stajala je, bolje reći lebdela! nemo, i pretraživala pogledom. Znala je šta je učinio.

„Gorane...“ Ledeni dah izašao je iz njenih usta koja su bila otvorena u nemom vrisku.

“Ne, pusti me. Ti nisi stvarna.” Zažmurio je, i ubrzao korak uranjajući u utešnu belinu.

V D E O

“Hajde kučko. Dođi kod tatice”, rekao je Stefan, pritiskajući dugmiće na komandama drona. Čitava konstrukcija se, međutim, sve više udaljavala od njega, gonjena jakim vetrom. “Ne, jebote, ne tamo! A, u kurac.” Potrčao je za lutkom. Više nije lebdela iznad puta već je skrenula ka šumici. Beli čaršav uplitaio se o granje drveća. Kada je i sâm sišao s puta, izgubio ju je iz vida.

Zadao je komande da se uzdigne na veću visinu ali to nije davalo nikakvog rezultata; dron je, očigledno, bio negde zaglavljen. “Gde si kurvo?”

Hodao je unaokolo dok je nervoza ustupala mesto strahu. Ta magla svuda oko njega... nije mu se sviđao osećaj hladnoće i vlage koju je ostavljala na koži. Nešto nije bilo u redu u vezi nje. Poželeo je da je u Omladinskom centru, da sluša mjuzi, pijucka pivo i šmekuje ribe. Umesto toga, gacao je po blatu, poluizgubljen. *Šta li rade ostali?, zapitao se. Da li će me sačekati, ili će me ostaviti ko nekog slepca da tumaram u ovoj perverznoj magli?*

Taman kad je izgubio poslednju nadu, ponovo ju je ugledao. Lutka se klatila na vetru, u gustom prepletu granja, tačno ispred njega. Bila je to visoka, mršava figura umotana u pocepanu belu tkaninu koja se vijorila iako nije bilo vetra.

Šta kog đavola?!

Progutao je knedlu. Dron nije bio baš jeftina igračka. *Što ga pre uzmem, pre ću moći da se izgubim odavde.* Krenuo je da dohvati lutku rukom. Vetar je zaduvalo, stravičan, zaglušujući. Okrenula se prema njemu. To nije bila

maska, već lice. Oči – dve prazne rupe iz kojih je nešto svrdlalo po njegovom mozgu.

Zajecao je i počeo da beži. Nije imao kontrolu nad udovima, ruke su mu omlitavele a kolena pretvorila u pihtije. Pao je u blato i zabatrgao poput svinje koja zna da nož koljača dolazi po nju. Svakog časa očekivao je da oseti hladne ruke koje će se obmotati oko njegovog stopala. Noge su konačno pronašle čvrst oslonac.

Potrčao je, izbezumljen.

Mare je čuo vrisak. *Šta je to kog đavola?* Do mozga je stizala ta informacija da se večeras nešto čudno dešava. *Kako se jedan običan izlazak pretvorio u košmar?* Imalo je veze sa lutkom i praktičnom šalom koju su hteli da izvedu, ali bio je dovoljno priseban da shvati da nije samo to. I povrh svega, morao je da trpi izdrkavanje svoje devojke.

“Jebeš to! Jebi se Anja!”, povikao je glasno. Nije imao nameru da krene za njom. Bilo mu je dosta njenih sranja. Vratio se na put. U daljini je ugledao farove svog kabrija.

Kako li smo, dođavola, otišli ovako daleko?, upitao se. To nije imalo smisla. Žrtva njihove pošalice koja se otrgla kontroli je doživela udes na samo pedesetak metara od njih, a sada je ta razdaljina više ličila na pet stotina.

Ova jebena magla... Potrčao je prema autu. Tada je ispred sebe začuo šuštanje. Iz šume sa suprotne strane puta izlazili su ljudi, četvoro, *ne, petoro njih*. Hodali su dostojanstveno, kao u povorci. Nikakav zvuk, međutim, od njih nije dopirao, ni najmanji šapat niti bat koraka.

Sranje, pomislio je Mare. Nije bilo šanse da im promakne.

“Hej, jeste li vi bili u autu koi se slupao?”, povikao je. “Slušajte, stvarno nam je žao... moji roditelji će nadoknaditi svu štetu koju...”

Do mozga mu je stizala informacija da nešto nije u redu. Za početak, hod tih ljudi bio je nadrealno spor, kao u snu. A onda se magla razišla i mogao je bolje da ih vidi. To zapravo i nije bilo hodanje već niz trzavih pokreta; kao da ih neka nevidljiva sila pomera unapred. Sve ostalo na njima bilo je daleko užasnije. Na telima su im zjapile rane iz kojih je curilo nešto crno i žitko... to nije bila krv, ne... već potok sluzi i insekata! Predvodniku te morbidne povorke glava je bila gotovo sasvim presečena u vratu; držala se u korenu na par žila.

Mare je prekrio rukama usta kako ne bi ispustio ni najmanji cijuk. Topli mlaz pišaćke curio mu je niz nogavicu. Ne sme da načini nijedan pokret...

Povorka je prelazila put sporo poput same smrti. A onda se jedan od njih okrenuo prema njemu.

Luka je bio izgubljen u mislima. *Ljudi ne shvataju tananost svega. Talase koje jedan užas može da izazove. Kako te neka nepažnja može baciti u jamu očaja. Kako sve može postati nepopravljivo.*

“Luka, gde me vučeš? Šta si to video? Prestani, boli me!” Irina je negodovala protiv silovitih pokreta i trčanja na koje ju je primorao. Sve je činila kako traži... i gde ju je to dovelo? Bila je na ivici plača. Ono što je trebalo da bude kul izlazak sa društvom i baškarenje u parama koje je zaradila, pretvorilo se u paklenu jurnjavu po magli.

Tada su upali u neku vodu. Bio je to plitak jarak, pun žabokrečine.

“Patike su mi upropašćene... molim te, stani...” Gubila je dah.

Luka je iznenada stao. Drhtao je. Priznaje, uhvatila ga je panika. Ne zna zašto je uopšte to predložio, samo... osećao je kako se društvo rastura. Hteo je da zadrži osećaj pripadanja svetu koji nikada nije bio njegov, barem još malo. Barem do kraja leta. Bilo je to poslednje leto koje provode zajedno. Mare je najavio odlazak na more gde će odmarati godinu pre odlaska na

koledž u Engleskoj. Taj je oduvek imao kintu. Čale mu je na vreme pokupovao imanja po borskim selima koje je onda po paprenim cenama prodavao Kinezima, a zatim je kintu ulagao u restorane i noćne klubove po Timočkoj krajini.

Anja je... prosto Anja. Ona je princeza. Takve devojke dobijaju sve u životu. Keva joj je bila poslanica vladajuće stranke u skupštini Srbije. Posedovali su stanove u Beogradu i na Zlatiboru. *Posle srednje otići će na neki prestižni fakultet i više se nikada neće vratiti u ovu rupčagu od grada,* pomislio je. Što se Stefe tiče, on će već u septembru zapaliti za Švicu. Njegov stariji brat bio je instruktor skijanja u nekom elitnom zimovalištu. Gde je to ostavljalo Luku? U jebenom Boru. Bez ikoga i ičega.

Okej, ostajala mu je Irina, ali je ona trebalo da bude samo prolazna zanimacija. Možda je upravo zato to uradio, da bi i nju oterao od sebe? Možda je to bio onaj poslednji udarac samodestruktivnosti? Kako god bilo, otišao je do Jankucinog noćnog kluba pod nazivom "Midnajt fan" ono veče kada društvo nije htelo da izađe, i ugovorio šemu za pušenje sa jednim nafatiranim Kinezom - menadžerskom budžom u Zidinu, za dvesta evrića. Čuo je za takve dogovore par meseci ranije. Borske klinke, većinom maloletne, davale su se žutaćima za sitnu lovu. Sve je to odobravao gazda Jankuca, Maretov čale, a možda čak uzimao i procenat. Kinez je pogledao njenu sliku i rekao da bi platio i mnogo više, možda čak i celu hiljadu, samo kada bi mala htela da mu da *ono*. Luka je tu opciju ostavio za neku drugu priliku. Dvesta jura bilo je dovoljno da začine ovo veče, da pusti par tura pred momcima kako ga više ne bi gledali sažaljivo.

Magla se razišla i Irina je konacno uspela da udahne valjano.

"Luka..."

“Ššš.” Začepio joj je rukom usta a drugom pokazao na proplanak dvadesetak metara dalje. Tamo je stajala nepomična figura. Bila je to silueta pogurenog čoveka. Jasno se mogao raspoznati predmet koji je držao u ruci.

Sekira. Ugrizla se za usnu.

To biće više je ličilo na kakvu zver nego na čoveka. Delovalo je kao da njuši vazduh. Silovitim trzajem glave okrenulo se prema njima.

“Trči!”, prošištao je Luka.

Anja je trčala kroz maglu, besna na Mareta a još besnija na sebe. Trebalo je da pozove taxi i ode na svirku u Zaječar istog trenutka kada su zaustavili auto i izvukli onu nakaznu lutku iz gepeka. Svečano je obećala sebi da više neće gubiti vreme sa nedozrelim klicima. Ako Mare bude imao toliko drskosti da je ikada više pozove, reći će mu da može da se jebe sa svojom novom devojkom - Belom nevestom.

Bela nevesta. Bože mili, kako glupa priča!

Tada je ispred sebe ugledala nečiju siluetu.

Mora da je to čovek iz auta!

“Hej, stanite! Je l’ ste dobro?” Istini za volju, figura se nesigurno teturala na nogama. “Pomoćiću vam!”

Ta osoba... kao da je čula njen glas, a onda odlučila da beži od nje. Anja se osetila kao da igraju žmurke. To ju je unervozilo. Nije želela da luta po magli i blatu ni minut duže nego što je potrebno. I to nije bilo sve. Negde iz magle dopiralo je potmulo režanje.

(?!)

Kroz um joj je prošla čudna misao - *možda sam ja ta kojoj je potrebna pomoć?* Potrčala je i udarila u nešto (*nekog?!*) tako nenadano da je zavrištala.

Bio je to samo Stefa. Delovao je rastrojeno.

“Jebote, prepao si me! Zašto ne gledaš gde ideš?!” povikala je na njega. Bio je krvav i bulazio je. To je pretvorilo njen gnev u nešto drugo, u strah.

“Saberu se. Šta se desilo?”

“Devojka... devojka bledog lica...” Oči su mu bile iskolačene, usne modre a zubi su mu cvokotali.

“Šta? Kakva devojka?!” Uхватила ga je za ramena i tresla. Plakao je pa je prestala. Bio je neupotrebljiv. Kako je magla postajala sve gušća tako je i nju osvajao sve snažniji strah. Ničeg u tom osećanju nije bilo racionalnog, pa opet, nije li se upravo zbog toga pretvarao u nešto van kontrole?

“Hajdemo odavde”, povukla ga je naglo. Njegove noge su je istog trenu poslušale. Nisu hodali ni par minuta kada su upali u jamu! Propali su par metara niže pri čemu su se gadno ugruvali. Nijedan zrak svetlosti nije dopirao do njihovih očiju.

“Aah. Gde smo?”, upitao je Stefa.

Nije znala šta da mu odgovori. Udovi su im se batrgali po žitkoj masi. Da je bilo iole svetla, bila je sigurna kako bi videli da je ta migoljava tvar grimizne boje.

“Ja... ne mogu više da izdržim ovaj smrad”, rekla je tren pre nego što se izbljuvala.

Začuli su ono isto režanje. Ovog puta bliže. Iz tunela koji je vodio negde niže nadolazilo je fosforoscentno svetlucanje. Svetlosni obris stvarao je oblik skeletnog vučjaka. Meso mu je curilo s kostiju.

“Stefo, pas iz tvoje priče, onaj koji je pripadao Beloj nevesti... koje je rase bio?”, upitala je savršeno prisebno. Znala je da iz tih tunela neće nikad izaći.

“Šta?!” kakav pas. Činilo se da ga on ne vidi, ili ako vidi nešto, da je to samo njegova lična verzija pakla. “Jebote, to je samo obična izmišljena priča. Nije bilo nikakvog psa.”

“Jeste, jeste...”

VI DEO

Magla se ponovo razišla. Dolazila je i odlazila u talasima kao da je deo pažljivo pripremljenog mizanscena ili kao da poseduje sopstvenu volju. Na putu nije bilo ničega... osim tog auta.

Kabriolet.

Vrata su mu bila široko otvorena. Izgledao je posprdno u tom obezhumanjućem sivilu, kao neka igračka. Srce mu je zalupalo snažnije. *Čiji je to auto?, zapitao se. Gde su ljudi koji su se vozili u njemu? Da li oni imaju veze sa mojim udesom ili devojkom bledeg lica koju sam ugledao?*

Devojka... kako je vreme prolazilo, njen lik delovao mu je sve nestvarnije. Da li je zaista ugledao? I to dva puta, trenutak pre nego što se survao u jarak, i kasnije, kada je doauljao do puta?

Osvrnuo se oko sebe. Nigde nikog. *Ovako izgleda čistilište*, pomislio je iz nekog razloga. Seo je sa olakšanjem na vozačko mesto. U bravi je i dalje bio ključ sa priveskom nekog noćnog kluba. I dalje je liptalo iz njega. Sve teže je održavao svest. *Moram što pre do bolnice*, pomislio je sa poslednjim rezervama razuma. Okrenuo je ključ.

Ništa. Samo prazno kliktanje.

"Hajde kreni, proklet bio!" Zalupao je po volanu što je aktiviralo sirenu, taj bolni pisak u noći. To ga je malo razbudilo. Kao da je, osim toga, probudio nešto u tmini. Štektanje motora bilo je sve koroznije. Nije mogao da ne

pomisli kako je ta neprirodna magla podjednako isisavala snagu kako iz živih bića, tako i iz akumulatora.

Podigao je glavu i mahinalno pogledao u retrovizor. Od onoga što je ugledao, umalo se nije onesvestio.

Autu se približavala silueta devojke. Tu nije bilo hoda ni koraka; prikaza je lebdela u vazduhu kao da je deo magle, sablasno odvojena od ostatka eteričnog suštastva fosforescencijom boje rđe.

Nakon nekog vremena koje je moglo da traje desetine sekundi ili minuta prsti su mu se konačno odledili. Starter je zakrkljao kao pacijent sa rakom pluća u poslednjim danima.

"Upali se, molim te, jebote, upali se..."

Motor je zaverglao. Svetla na autu su zatreperela. "To!", povikao je. Farovi su se upalili i snažno osvetlili predeo ispred i iza kabrioleta. Prikaza devojke je nestala.

Tada je začuo glas koji je poticao negde iz blizine. Ne glas već samo napatvorena, u misao uobličena reč, zvuk – kao šapat vetra kroz kosti.

"Gorane..."

Vrisnuo je i pritisnuo gas. Gume su zaurale, auto je pojurio napred. Umalo nije ponovo sjurio u jarak. Krenuo je napred bez razmišljanja, ne znajući da li je to pravi smer, i ne razmišljajući o tome. Vlaga mu se lepila za lice kao neka odvratna koprena. Goran u magnovenju shvati da se kabriolet izdiže sa tla; gume više nisu dodirivale taj ukleti put.

Šta dođavola?!

Već sledećeg trenutka osetio je nečije prisustvo. Sve dlačice na rukama su mu se nakostrešile. Okretao je glavu nadesno, krajnje sporim pokretom, kao da će nagla kretnja naterati *to* - to čudovišno što je bilo s njim u kolima - na kakvo užasno delovanje.

Na suvozačkom sedištu, u toj beličastoj fantazmagoriji, sedela je Bela nevesta. Njeno lice bilo je izobličeno i crno od čađi. Oči su joj bila dva ponora beznađa. Cerila se zlorado a u levoj ruci je držala prljavi svadbeni veo.

Goran je pokušao da vrisne, ali iz njegovih usta nije izlazio nikakav zvuk. Njena ruka se polako podigla, prekrivajući mu lice.

Kada je policija narednog dana otkrila ostavljeni audi kabriolet na zapuštenoj njivi pored Nikoličevskog puta, u njemu je pronašla čoveka čije je lice bilo sagorelo do kostiju. Na šoferšajbni je krvavim slovima pisalo:

M L A D O Ž E N J A

Ubrzo je otkriven njegov identitet, kao i slupani Ford Mustang u neposrednoj blizini kabrioleta. Tela mladih Borana koji su se vozili audijem za Zaječar nikada nisu pronađena. Njihova sudbina ostala je misterija.